

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΜΑΡΤΙΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 10

ΠΕΡΙ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΤΙΤΟΥΛΑΡΙΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

(Τέλος)

Μετά τὴν τουρκοκρατίαν (1453) καὶ ἡ Ἐκκλησία ΚΠόλεως ἐχειροτόνησε καὶ δι' ἐαυτὴν τοιοῦτους Ἱεραρχίας. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν κειμένων πληροπορούμεθα ὅτι τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1606 ἐπὶ Πατριάρχου ΚΠ. Ραφαήλ δ' (1603-1608) ἐχειροτονήθη τιτουλάριος Μητροπολίτης Μυρέων ὁ ἑλληνογενῆς Ματθαῖος (†1621), ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τότε διαμένων. εἶτα δὲ εἰς Βλαχίαν ἀπελθὼν καὶ σπουδαία συντάξας συγγράμματα¹. Εἶναι ὡσαύτως γνωστὸν ὅτι οἱ «Γέροντες» λεγόμενοι Μητροπολίται ἐν ΚΠόλει τὸ πλεῖστον διατρέφοντες καὶ τὴν περὶ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Σύνοδον συγκροτοῦντες διόκουσι τὰς Μητροπόλεις αὐτῶν διὰ τιτουλαρίων Ἐπισκόπων.

Ἐν Πατριαρχικῷ ἐγγράφῳ τοῦ 15' αἰῶνος λέγεται ὅτι «αὐτὸ τὸ προνόμιον ἐδόθη μόνον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον καὶ εἰς τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ προβιβάζη εἰς τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης θεῖον ἀξίωμα μετὰ γυνήν ὀνομασίαν ἐπισκοπῆς τὰ δι' ἀρετὴν καὶ καθαρότητα βίου ἐπάροχοντα ἡξία πρόσωπα...»². Εἶναι δὲ γνωστὸν καὶ ἐκ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου ὅτι ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Δαυκίηλ (1653-1674), χειροτονήσας ἑτεροδόξους τινας ἀπαιεωμένους Ἐπισκόπους Μεθώνης καὶ ἀποστείλας αὐτοὺς εἰς τόπους μακρυνούς, προὐκάλεσεν ἀνωμαλίαις, δι' ὅ καὶ καθηρέθη. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης διὰ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου ἀδήλου Πατριάρχου ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς Ἐπαρχιακοὺς Μητροπολίτας νὰ χειροτονῶσι τιτουλάριους Ἐπισκόπους, ἀψέθη δὲ τὸ προνόμιον τοῦτο εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον. Δυστυχῶς ὅμως ἐκ τῆς ὑπάρξεως πολλῶν τιτουλαρίων Ἱεραρχῶν προήρχετο ἀνωμαλία τις, ὡς μαθητόμεν ἐκ πράξεως τοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου δ' (1756-7) καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου ἐν ἔτει 1756 ἐκδοθείσης. Ἐν αὐτῇ λέγεται ὅτι οἱ τιτουλάριοι Ἀρχιερεῖς, μὴ ἔχοντες πόνους συντηρήσεως, διαίως κατελάμβανον τὰς Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ προὐκάλλουν πολλὰς ἐνοχλήσεις καὶ ταραχάς. Ὅθεν ἀπεφασίσθη ἡ κατάργησις τοῦ θεσμοῦ τούτου³. Προσῆ-

χθη δὲ εἰς κύρωσιν τοιαύτης ἀποφάσεως ὁ βῆς κανὼν τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅστις οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν, ὡς εἶδομεν, πρὸς τοὺς Χωρεπισκόπους καὶ τιτουλάριους Ἀρχιερεῖς. Μὴ στηριχθεῖσα λοιπὸν ἐπὶ κανονικῆς βάσεως ἢ ἀνωτέρω πράξις τοῦ Καλλινίκου δ' ἔμεινεν ἀνεπείρητος, διότι ἐξηκολούθησαν χειροτονοῦμενοι ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι Ἀρχιερεῖς, χάριν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ε' (†1821) κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1806, διὰ Συνοδικοῦ Τόμου, τὸ δικαίωμα τῆς χειροτονίας τοιοῦτων Ἀρχιερέων περιόρισεν εἰς μόνους τοὺς «Γέροντας» Συνοδικούς, τοὺς διαμένοντας ἐν ΚΠόλει καὶ κυβερνῶντας δι' αὐτῶν τὰς Ἐπαρχίας αὐτῶν¹, ἀλλὰ τῷ 1842 κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἀρχιερατείας αὐτοῦ ὁ Γερμανὸς δ' (1842-45, 1852-53) δι' ἰδίου Συνοδικοῦ Τόμου κατήργησεν ἐντελῶς καὶ τοῦτο τὸ δικαίωμα, διότι ἐκ τῆς πληθῆος τῶν ἀνευ ποιμνίου Ἀρχιερέων προήρχοντο πολλαὶ συγχύσεις, ὄρισε δὲ πολλοὺς περιορισμοὺς διὰ τοὺς ὑπάρχοντας τιτουλάριους². Παρὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Γερμανὸς ἠναγκάσθη νὰ χειροτονήσῃ τιτουλάριον Ἀρχιερέα καὶ ἀποστείλῃ αὐτὸν εἰς Βλαχίαν, ἀνατρέψας οὕτω τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀπόφασιν, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ στηρίξῃ ἐπὶ κανόνων τῶν ἀρχαίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Προσῆγαγε καὶ αὐτὸς τὸν παρερμηνεύμενον βῆς τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μὴ ἀναφερόμενον, ὡς εἶδομεν, εἰς Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν 9ον κανόνα τῆς αὐτῆς Συνόδου ὡς ὄηθεν κανόνα τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὀρίζοντα «ὅσοι ἀνεξετάτως προήχθησαν πρεσβύτεροι ἀπόδοκτοί εἰσι»³. Βεβαίως ἡ περιεκτικὴ αὕτη φράσις τοῦ κανόνος οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς Ἀρχιερεῖς⁴.

Διὰ τοῦτο ὁ διαδεχθεὶς τὸν Γερμανὸν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος γ' (1845) κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1845 διὰ Συνοδικοῦ Τόμου κατήργησε τὴν πράξιν τοῦ Γερμανοῦ. Εἶθιστο, λέγεται ἐν αὐτῷ, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνωθεν καὶ ἐκ παλαιοῦ τοὺς ἀξίους καὶ βίον ἀμεμπτον ἐπιδεικνυμένους κανονικῶς προχειρίζεσθαι Ἀρχιερεῖς ἐπὶ ὀνόματι τῶν πάλαι διαλαμψασῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦτων οὕς μὲν ἐν Ἐπαρχίαις τῇ αἰτήσῃ

1. Μ. Γεθεφών, Κανονικαὶ Διατάξεις Β, 348.

2. Αὐτόθι, Β, 355.

3. Ὁ κανὼν ὀρίζει «Εἰ τινες ἀνεξετάτως προήχθησαν πρεσβύτεροι ἢ ἀνακρινόμενοι ὁμολόγησαν τὰ ἡμεροσημῆνα αὐτοῖς καὶ ὁμολογησάντων αὐτῶν, παρὰ κανόνα κινούμενοι ἄνθρωποι τοῖς τοιοῦτοις χεῖρα ἐπιτεθήκασι τοῦτους ὁ κανὼν οὐ προσβῆται. Τὸ γὰρ ἀνεπίληπτον ἐκδικεῖ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία».

1. Μ. Γεθεφών, Κανονικαὶ Διατάξεις Α, 42-43.

2. Μ. Γεθεφών, Κανονικαὶ Διατάξεις Α, 42-43.

3. Μ. Γεθεφών, Κανονικαὶ Διατάξεις Β, 452-454.

τῶν κατὰ τόπους Ἀρχιερέων παραμένειν συμβουθύνοντας καὶ συντελοῦντας τὰς πνευματικὰς ἀνάγκαις τῶν χριστιανῶν, οὓς δ' ἐν ΚΠόλει ἐπὶ τὰς μείζους καὶ πληθούσας τῶν ἐνοριῶν ἐγκαθίστασθαι ἐν εἴδει Χωρεπισκόπων πρὸς εὐπρέπειαν τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν ἡμερῶν ἐμπειροσῶν ἀρχιεροπραξιῶν καὶ ἐπίσκεψιν τῶν ἐνοριῶν χριστιανῶν. Καὶ ὁ μὲν ὁ Γρηγόριος ε' περιώρισε τὰς χειροτονίας τοιούτων Ἀρχιερέων μόνον ἐν ΚΠόλει· ἀλλ' ὁ Γερμανός δ' ἐπὶ ἀποφυγῇ ἐνδεχομένων καταχρήσεων διὰ Συνοδικῶν Τόμων ἀπέκλεισεν ἐντελῶς τὰς χειροτονίας τιτουλαρίων Ἐπισκόπων. Ὅτι ὅμως ἡ ἀνατροπὴ τοιούτου «ἀρχαίου ἐκκλησιαστικοῦ ἔθους» οὐδαμῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῆ, μαρτυρεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἴδιος ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον τιτουλάριον διὰ τὴν Βλαχίαν μετὰ τὴν ἐκδοσὴν τοῦ Τόμου. Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀνάγκαι ἐπιβάλλουσι τὴν διατήρησιν τοῦ «ἀρχαίου τῆς Ἐκκλησίας ἔθους». Ὅθεν ὁ Πατριάρχης Μελέτιος μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱεραῆς Συνόδου ἀποφαίνεται ὅτι παραμένουσιν «διὰ παντὸς κεκωλυμένοι αἱ ἀπόλυτοι καὶ ἀσχετοὶ ἀρχιερέων προχειρίσεις καὶ ἄρδην ἀπειρημένοι καὶ ἀπηγορευμένοι, ἐνθα δὲ πρόκειται ἀνάγκη προφανεστάτη τὸν καταρτισμὸν τοῦ χριστιανύμου πληρώματος ὅρον καὶ σκοπὸν ἔχουσα καὶ ἐνθα ὑπάρχει πνευματικὴ καὶ ἀρχιερατικὴ ὑποργία καὶ αἰτησις ἐπὶ τούτῳ μετ' εὐλόγων λόγων γένηται πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν παρά τινος τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις διατελούντων ἀρχιερέων» ἐπιτρέπηται· αὐτῷ μετὰ Συνοδικὴν ἀπόφασιν νὰ χειροτονῇ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι ἀρχιερεῖς, οἵτινες ὑποχρεοῦνται νὰ μένωσι παρ' αὐτῷ καὶ ὑπηρετώσι, συνυποχρεοῦνται δὲ καὶ οἱ χειροτονοῦντες αὐτοὺς νὰ ἔχωσι παρ' ἐκείνοις καὶ συντηρῶσι τοὺς τοιούτους. Μόνον ἀποφάσι τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ἂν προσέκυπτε διαφανίαις τὴν ἡδύνατον ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀλλὰ καὶ πάλιν εἶδει νὰ λαμβάνηται πρόνοια περὶ τῆς περιθάλψεως αὐτῶν. Ὅμοίως δὲ καὶ οἱ διὰ τὰς ἐνορίας τῆς ΚΠόλεως χειροτονοῦμενοι ἀρχιερεῖς καὶ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι δίκην Χωρεπισκόπων προχειρίζομενοι κατ' ἔθος ἀρχαίον ἐκκλησιαστικόν, ὀφείλουσι νὰ μένωσιν εἰς αὐτάς καὶ τὰ ἀρχιερατικὰ λειτουργήματα ἐκτελεῶσι¹.

Κατὰ ταῦτα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ΚΠόλεως παρέμεινεν ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων ἰσχύων ὁ κανονικὸς θεσμὸς τῶν τιτουλαρίων Ἀρχιερέων ἢ Χωρεπισκόπων, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις, ἐκτὸς τῶν ἐν ταῖς ἐνορίαις τῆς ΚΠόλεως καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις μητροπολιτικαῖς κέντροις Χωρεπισκόπων, προήγοντο τιμῆς ἕνεκεν εἰς Ἀρχιερεῖς οἱ Διευθυνταὶ καὶ Σχολάρχαι τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς καὶ τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀπονεμομένων εἰς αὐτοὺς τίτλων πάλαι ποτὲ διαλαμψαῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν (Σταυρουπόλεως, Σάρδεων, Σαλευκαίας), σήμερον δ' ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐκτὸς τῶν Ἐπισκόπων ὑπάρχουσι καὶ Μητροπολίται φέροντες τίτλους τοιούτους. Ὅμοίως καὶ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, ἐνθα ἐκ τῶν νῶν Ἱεραρχῶν μόνον εἰς ποι-

μαίνει Μητροπόλιν ἔχουσαν ποιμένα. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων χειροτονοῦμενος Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ὁρους Σινᾶ ἀπὸ τοῦ 5^{ου} αἰῶνος φέρεται Ἀρχιερατικὸν βαθμόν. Ὁ θεσμὸς τῶν τιτουλαρίων Ἐπισκόπων ἐμπολιτεύεται καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου καὶ ἐν πάσαις ἀνεξαρτέτως ταῖς Ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις. Ἐν Ρωσίᾳ παρ' ἐκάστῳ Μητροπολίτῃ ὑπῆρχον καὶ οἱ Βικάριοι λεγόμενοι Ἐπίσκοποι, τιτουλάριοι δοθηθῶντες τοῖς Μητροπολίταις, συνήθως δὲ οἱ Βικάριοι μετὰ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν προήγοντο εἰς Μητροπολίτας². Δὲν εἶχον δὲ, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Χωρεπίσκοποι, οὐδὲ καὶ τίτλους οἱ Βικάριοι, ἀλλ' ἀπλῶς τὸν βαθμὸν Ἀρχιερέως. Διὰ τοῦ βαθμοῦ τούτου ἐτιμῶντο καὶ πρόσωπα ἐξέχοντα ἐν τῇ Θεολογίᾳ, οἷος λ.χ. ὑπῆρξεν ὁ Ἐπίσκοπος Σίλβεστρος ὁ ἑσπέρης, διαπρεπῆς καθηγητῆς τῆς Δογματικῆς καὶ Διευθυντῆς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Κιέδου. Τὸ σύστημα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθοῦσα καὶ ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἔχει τιτουλαρίους Ἐπισκόπους («Βικαρίους») οἵτινες συνήθως προάγονται εἰς Ἐπισκόπους ἢ Μητροπολίτας ἐν ἐνεργείᾳ. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀκριβῶς διὰ τὴν πληρώσιν τῆς Ἐπισκοπῆς Νευροκοπίου προτάθησαν ὡς ὑποψήφιοι μόνον 8, πάντες δὲ τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι, ἐν οἷς ὁ Γραμματεὺς τῆς Ι. Συνόδου, οἱ Διευθυνταὶ τῶν Σεμιναρίων Σόφιας καὶ Φιλιππουπόλεως³. Ἐν δὲ τῇ Ρουμανικῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ νόμον, ἐκτὸς τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ στρατοῦ, ὑπάρχουσι σήμερον 12 Χωρεπίσκοποι τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων «Ἀρχιερεῖς» ὀνομαζόμενοι καὶ συνήθως ἄνευ τίτλου. Ἐπίσκοπος ἐπίστε εἶναι καὶ ὁ τῆς Ι. Συνόδου Γραμματεὺς⁴.

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος πρῶτοι τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι δητήρξαν οἱ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ἀπολέσαντες τὰς Ἐπαρχίας αὐτῶν προσφυγόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διοικήσαντες ὡς ποποτηρητὰ διαφόρους Ἐπισκοπὰς μονίμους ἢ προσωρινὰς. Τῷ 1918 ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ι. Συνόδου καὶ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις ὁ ἀναλαθὼν καθήκοντα Πρωτοσυγκέλλου τῆς ἱ. Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, προαχθεὶς δὲ ὕστερον εἰς Μητροπολίτην Ἀργολίδος. Τῷ 1922 προσέφυγον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκτὸς ἄλλων καὶ τινες τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως, προσληφθέντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὡς βοηθοὶ Ἐπίσκοποι. Τὸν θεσμὸν τῶν δοθητῶν Ἐπισκόπων ἀνέγραψε καὶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ 1923, ἐχειροτονήθησαν δὲ συμφώνως πρὸς αὐτὸν δοθητοὶ Ἐπίσκοποι μετὰ τῶν τίτλων Σταυρουπόλεως καὶ Βρεσθένης. Οὗτοι βραδύτερον δι' ἐλευθέρως πράξεως τῆς Ἐκκλησίας κανονικῶς προήχθησαν εἰς Μητροπολίτας Καλαβρύτων καὶ Θήρας. Διὰ λόγους

1. Ν. κ. ο. δ. ἡ. μ. ο. υ. Μ. ἱ. λ. α. ε. Τὸ Κανονικὸν Δίκαιον σ. 547, 548.

2. Περιστ. Ἐκκλ. τ. Ἀγγελιαφόρος Σόφιας, 16 Φεβρουαρίου 1935.

3. Ἐν τῇ Ρουμανικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ καθ' ὃν χρόνον αὐτῇ ἐξήρτατο ἐκ τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως ὑπῆρχον ἱκανοὶ τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι, Κ. α. λ. λ. ν. ε. κ. ο. υ. Δ. ε. λ. λ. - κ. ἂ. ν. η. Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τόμ. Γ' (ἐν ΚΠόλει 1905) σ. 541, 548, 564, 634, 635, 642, 643, 644.

ὁρισμένους ἐν τῷ τελευταίῳ Καταστατικῷ νόμῳ τοῦ 1931 κατηργήθη ὁ θεσμὸς τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων, ὁρίσθη δ' ἐν αὐτῷ ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς, χειροτονίας καὶ καταστάσεως Ἀρχιερέων τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων καὶ ἀναλαμβάνόντων διοικήσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ δεδαίως δὲν κατηργήθη καὶ ἡ ἱερατικὴ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ κανονικὸν δικαίωμα τοῦ προῆγειν καὶ χειροτονεῖν Ἀρχιερεῖς. Θὰ ἦτο δὲ ἀτοπον νὰ νομισθῆ τις ὅτι ἡ μετάδοσις τῆς θείας Χάριτος δέον νὰ κανονίζηται ὑπὸ πολιτικῶν νόμων! Ἐπὶ τῇ δόξει τοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας προσομολογηθέντος ἀνακρίτετου τούτου δικαίωματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξέλεγγε καὶ ἐχειροτονήθη πρὸ μικροῦ, κατὰ τὰς κανονικὰς διατυπώσεις, ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς Ἐπίσκοπον, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφθείσης Ἐπισκοπῆς Χριστουπόλεως, ὃν ἔφερον ὡς τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι καὶ τινες τῶν νῦν ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αὕτη ἐν γενικωτάταις γραμματικῇς ὑπῆρξεν ἡ ἱστορία τοῦ ἀπὸ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων ἀρξικμένου καὶ ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς σεβασμίας παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καθιερωθέντος καὶ κατακυρωθέντος θεσμοῦ τῶν Χωρεπισκόπων καὶ τιτουλαρίων Ἀρχιερέων.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ

Ὁ κ. Π. Τρεμπέλας ἐδῶρθη ἐπὶ τινος εἰς τὸ θεολογικὸν σπουδαστήριον χειρόγραφον κώδικα ἀκέφαλον καὶ κολοβόν, οὗτινος ἔχει ἐκπέσει καὶ ἡ στάχωσις ἀποτελούμενον νῦν ἐκ φύλλων (0,19X0,10) 417 ἀριθμηθέντων ἐπὶ ἑκάστῳ. Ἡ ἀρχικὴ ἀριθμησις τοῦ κώδικος κατὰ ἐκτάθιν ἐν τῇ ἄνω ὡρὰ πρὸς τὰ ἔξω σῶζεται ἐνικαῶς μόνον ἀποκοπεῖσα πολλαχού ὑπὸ τοῦ σταχωτοῦ. Ἐν φύλλῳ 9α τῆς νῦν ἀριθμήσεως διεσώθη ἡ ἀρχικὴ ἀριθμησις Γ' οὕτως ὥστε τὰ προηγούμενα τοῦτου ὀκτώ φύλλα ἀποτελοῦσι τὸ δευτερον ὀκτάδιον καὶ ἄρα ἐκ τοῦ κώδικος ἔχουσιν ἐκπέσει ἔμπροσθεν ὀκτώ φύλλα, ἄγνωστον δὲ πόσα ὕπισθεν. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἔχουσιν ἐκπέσει φύλλα τινά.

Τὸ καίμενον τοῦ κώδικος ἄρχεται «ἔτυχε πᾶσιν ἐκκαλύπτειν τὰ θεῖα μυστήρια. Ἀκουέτωσαν οἱ ἀπλῶς καὶ ἀδιαφόρως πρὸς ἅπαντας διαλεγόμενοι». Εἶναι φανερόν ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τῆς δεκάτης ἔκτης ὁμιλίας τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Γένεσιν (πρὸλ. Migne τόμ. 53 σ. 126 ἐ.), ἧς τινος ἡ ἀρχὴ θὰ περιείχετο εἰς τὰ ὀκτώ ἔμπροσθεν ἐκπεσόντα φύλλα. Περαιτοῦται δὲ ὁ κώδιξ διὰ τῶν λέξεων «Ἦδιστα οὖν καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου. Οὐ μόνον, φησίν, λοιπὸν ἀπαλλαγῆναι οὐκ ἐπιζητῶ, ἀλλὰ καὶ πλείονος τῆς ἡδῶ». Εἶναι φανερόν ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῆς τριακοστῆς ὁμιλίας τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Γένεσιν (πρὸλ. Migne τόμ. 53 σ. 273 ἐ.) ἧς τινος τὸ τέλος ἔχει ἐκπέσει. Ἐπειδὴ ὁμως ἐν τῷ ἡμετέρῳ κώδικι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐλλείπει, ἡ παρὰ Migne 20 ὁμιλία τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Γένεσιν, ἡ τελευταία αὐτῆς ὁμιλία ἀριθμεῖται ἐν τῷ ἡμετέρῳ κώδικι ὡς 29.

Δὲν θὰ ἦτο παράδοξος ἡ εἰκασία ὅτι εἰς τὰ ἐκπεσόντα φύλλα ὑπῆρχε τὸ τέλος τῆς 29 ὁμιλίας καὶ ἡ 30 ἢ παρὰ Migne 31. Κατὰ ταῦτα, ὁ ἡμέτερος κώδιξ περιέχει ἐκ τῶν ὁμιλιῶν τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Γένεσιν 15 ἐν ὅλῳ ἀπὸ τῆς 16—30 οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων δὲν θὰ ἦτο παρακεκινδυνευμένη ἡ εἰκασία ὅτι τοῦ κώδικος τούτου προηγείτο ἕτερος κώδιξ περιέχων τὰς πρώτας 15 ὁμιλίας τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Γένεσιν (1—15). Ἔως δὲ εἶπετο τούτου ἕτερος κώδιξ ἢ καὶ δύο κώδικες περιέχοντες τὰς ὑπολείπουσας ὁμιλίας (31—66).

Ἐν φύλλῳ 1α ἐν τῇ ἄνω ὡρὰ καὶ φύλλῳ 1β ἐν τῇ κάτω ὡρὰ ὑπάρχει σφραγίς φέρουσα ἐν μέσῳ τὸν δικέφαλον αὐτὸν καὶ πέριξ τὰς λέξεις «Ἑλληνικὴ σχολή...». Δυστυχῶς ἡ μετὰ ταῦτα μία ἢ δύο λέξεις ἔχουσιν ἐξαλειφθῆ ὑπὸ τῆς νοτίδος.

Ἐν φύλλῳ 19α ἐν τῇ πλαγίᾳ ὡρὰ πρὸς τὰ ἔξω ἀναγινώσκομεν

«τῆ ε' τῶν μυραφόρων γυναικῶν μαῖω γ' τοῦ ζρα' ἔτους».

Ἐν φύλλῳ 71α ἐν τῇ πλαγίᾳ ὡρὰ πρὸς τὰ ἔξω «μαῖω κα' ἡμέρα β' τοῦ ζρα' ἔτους ἡμαρτον Κύριε συγχώρησόν με».

Ἐν φύλλῳ 82β καὶ 83α ἐν τῇ κάτω ὡρὰ «ἐγράφη ὡδε μαῖω κε' ἡμέρα στ' ζρα' τῆ στ' τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μου».

Ἐν φύλλῳ 190α μετὰ τὸ τέλος τῆς 22 ὁμιλίας «ἔλαθε τέλος ἡ παρούσα ἀνάγνωσις καὶ ὁμιλία ἡμέρα ε' ὡρὰ θ' ἰουνίου κη' τοῦ ζρα' ἔτους Ἰνδικτιῶνος στ'».

Ἐν φύλλῳ 222α ἐν τῇ πλαγίᾳ ὡρὰ πρὸς τὰ ἔξω «θ' ἰουλίου ἡμέρα β' ἡμάρτηκα Κύριε συγχώρησόν με».

Ἐν φύλλῳ 255β καὶ 256α ἐν τῇ κάτω ὡρὰ «ἔλαθε τέλος αὐγούστου β' ἡμέρα ε' ὡρὰ θ' τοῦ ζρα' ἔτους αφηγ».

Ἐν φύλλῳ 357β ἐν τῇ πλαγίᾳ πρὸς τὰ ἔξω καὶ κάτω ὡρὰ

«τέλος ἔλαθε ἡμέρα ζ' τοῦ ζρα' ἔτους Ν. ζ' αφηδ' σепτεμβρίου α' σαββάτω».

Ἐν φύλλῳ 395β ἐν τῇ κάτω ὡρὰ μετὰ τὸ τέλος τῆς 28 ὁμιλίας

«ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον οἷς ἐξάήμερον διὰ χειρὸς ἱεζεκιήλ τάχα καὶ μοναχοῦ τοῦ ἀμαθῆ καὶ ἐλαχίστου ἐκ Θηβῶν».

Ἡ θεολογικὴ σχολὴ λαβούσα γινώσιν τῆς ἀνωτέρω δωρεᾶς ἀνέθηκεν εἰς τὸν κοσμητόρα αὐτῆς ὅπως ἐγγράφως εὐχαριστήσῃ τὸν δωρητὴν ἐκ μέρους αὐτῆς.

Κ. Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

[4]

Ὡς συγγραφεὺς ὁ Νικόδημος ἀποτελεῖ φωτεινὸν μετέωρον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν γραμμάτων κατὰ τοὺς μετὰ τὴν Ἀλωσιν χρόνους. Διὰ δὲ τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι ὁ ἄκρι τοῦδε ἀνυπέροβλητος τύπος φιλόργου, μελετηροῦ καὶ γονίμου μοναχοῦ. Κατὰ τὸν ὑπερχιλιετηβίον τὸν ὁποῖον ἀριθμεῖ ὁ Ἄθως οὐδεὶς ἐκ τῶν

Ἄγιορειτῶν Πατέρων δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ εἰς τὸν ἡμέτερον Νικόδημον τὰ σκῆπτρα τῆς πνευματικῆς ἡγεμονίας. Πληθὺς ὄση εἶναι τὰ συγγράμματα αὐτοῦ. Θὰ ἦτο ἐργῶδες, ἀλλ' οὐδ' ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς ὁ παρῶν χρόνος, νὰ κάμωμεν τὸν προσήκοντα λόγον περὶ αὐτῶν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Εἰδικῶς περὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἀξίζει νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρα ὅλας πραγματεία. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς γενικὴν τινα περὶ αὐτῶν θεωρίαν.

Τὸ συγγραφικὸν διαφέρον του στρέφεται εἰς τοὺς ποικίλους τῆς θρησκευτικῆς καὶ θεολογικῆς γνώσεως κλάδους. Καὶ ἐδωροφόρησεν εἰς ἡμᾶς ἔργα: πατρολογικά, δογματικά, ἠθικά, ἀπολογητικά, ἐρμηνευτικά, ἀγιολογικά, ποιμαντικά, ὑμολογικά, κανονικά, ὁμιλητικά, ἀσκητικά. Δὲν εἶναι δυνατόν οὐδὲ ἡ ἀπλή μνεία ὄλων τῶν συγγραμμάτων τοῦ Νικοδήμου νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πλαίσιον τῆς παρούσης πραγματείας. Τὸ πρῶτον συγγραφικὸν ἔργον αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ θεώρησις τοῦ σπουδαιότητος ἀρχαίου Πατερικοῦ συγγράμματος «ἡ Φιλοκαλία». Ἡ θεώρησις αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ προτροπὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου ἁγίου Μακαρίου τοῦ Νοταρᾶ ὁ Νικόδημος προέταξε θανμάσιον πρόλογον, συνέγραψε δὲ καὶ συντόμους βιογραφίας τῶν ἐν τῇ «Φιλοκαλίᾳ» περιεχομένων συγγραφέων. Διῶρθωσεν ἐπίσης τὸν «Ἐυεργετηνόν» τὸν ὁποῖον ἐκαλλώπισε μὲ κάλλιστον πρόλογον. Ἀπὸ τὴν νῆσον Σκυροποῦλλαν, ὅπου εἶχε μεταβῆ ἐπὶ τινα χρόνον, ἔγραψε καὶ ἔστειλε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του Μητροπολίτην Εὐδρίπου Ἱεροσόθεν, κατ' ἐπίμονον ἐκλιπάρησιν αὐτοῦ τούτου τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου, τὸ περίφημον «Συμβουλευτικόν». Διῶρθωσε καὶ ἐκαλλώπισε τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου Συμεῶν τοῦ νέου θεολόγου· συνέγραψε τὸ ἔξοχον ἐκεῖνο «Ἐξομολογητάριον», τὸν «Ἀόρατον Πόλεμον», τὸ «Νέον Μαρτυρολόγιον», τὰ «Πνευματικὰ γυμνάσματα»· ἐσύναξε καὶ ἐκαλλώπισε καὶ κατὰ μέρος ἐμελούργησε τὸ ἱερὸν «Θεοτοκάριον»· ἐκαλλώπισε τὸ «Νέον Ἐκλόγιον»· συνέλεξε καὶ ἠρμήνευσεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ἐκ Δημισσάνης ἱεροδιδασκάλου Ἀγαπίου τὸ «Πηδάλιον»· ἔργον ἀνυπολόγιστον χρησιμότητος καὶ ἀξίας· διῶρθωσε καὶ ἐκαλλώπισε τὰ «Ἀσματικά Ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου καὶ τοῦ Πάσχα»· συνέγραψεν εἰς τρεῖς τόμους τὴν «Χρηστοθήθειαν»· κατήρτισε τὸ «Ἐὐχολόγιον»· ἠρμήνευσε τὰς «δέκα τέσσαρις ἐπιστολάς τοῦ Παύλου»· ἠρμήνευσε τὰς «ἑπτὰ καθολικὰς Ἐπιστολάς»· ἐπίσης τὸ «Ψαλτήριον Εὐθυμίου τοῦ Ζυγαβηνοῦ»· τὸ ὁποῖον ἐπλάτυνε πλουτίσας μὲ ὅλας σχεδὸν τὰς ἐξηγήσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων· ἠρμήνευσε «τὰς ἐννέα Ὠδὰς», τὴν «Ὠδὴν τοῦ Ζαχαρίου», τὴν τελευταίαν δ' ἔρμηνευσεν τῶν Ὠδῶν ἐπιλοφόρησε μὲ τὸ σημαντικὸν ὄνομα «Κῆπον Χαρίτων».

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶχεν ὑποβάλλει ὁ Νικόδημος ἐν χειρογράφῳ κατὰ τὸ 1803 εἰς τὸν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἐφησυχάζοντα τότε πρῶτον Οἰκορμενικὸν Πατριάρχην ἅγιον νεομάρτυρα Γρηγόριον τὸν Ε', ἵνα ἐκφέρῃ τὰς παρατηρήσεις του. Ὁ ἅγιος Πατριάρχης δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν μοναχὸν Νικόδημον, κατ'

Ἀπρίλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀπαντῶν γράφει: «Γίνωσκε, ἀγαπητέ, ὅτι ἐκ τῆς θεωρίας καὶ μελέτης τῶν γραφομένων σου ἡμεῖς μὲν ὠφελήθημεν· τὴν δὲ λογιστικὴν σου ἐμακαρίσαμεν διὰ τε τὴν δοθεῖσάν σοι χάριν παρὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλον, ὃν καταβάλλεις εἰς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν»¹.

Σπουδαιότατον ἐπίσης ἔργον τοῦ Νικοδήμου εἶναι ἡ συγγραφή τοῦ βίου τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἁγιασάντων ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων ἡ μνήμη τελεῖται πανηγυρικῶς ἐν τῷ Ὄρει κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Πάντων. Εἰς τοὺς ἁγιορείτας ἁγίους ἐμελούργησεν ὁ Νικόδημος καὶ ἔξοχον «Ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν». Κατὰ τὸ 1805 συνέλεξε ἀπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ συγγραφεῖς τοὺς βίους τῶν ἁγίων μὲ βάσιν τὸν Συναξαριστὴν τοῦ διακόνου Μανρικίου καὶ μετέφρασεν αὐτοὺς εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν καὶ ἐπροίκισε τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸ πολύτιμον τρίτομον ἔργον τὸ ἐπιγραφόμενον «Νέος Συναξαριστής». Μεθρημῆνευσεν ἐπίσης εἰς τὴν ἀπλοελληνικὴν τοὺς Κανόνας τῶν δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν ἑορτῶν εἰς τὸ βιβλίον του «Ἐορτοδρόμιον» ἠρμήνευσε τοὺς «Ἀναβαθμοὺς τῆς Ὀκτωήχου» εἰς βιβλίον τὸ ὁποῖον ὠνόμασε «Νέαν Κλίμακα», κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς συγγραφῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος· ἐπλούτισε καὶ ἐκαλλώπισε τὸ σπουδαιότατον ἀρχαῖον ἀσκητικὸν ἔργον «Βαρσανούφιον», πλεῖστα ὅσα δὲ συνέγραψεν Ὑπομνήματα εἰς ἁγίους καὶ ἁσματικὰς ἀκολουθίας. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ φθονεροὶ ἄνθρωποι ὁ ὅσιος Νικόδημος ἔχει συγγράφει καὶ «Ἀπολογία» του.

(Συνεχίζεται)

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ
ΚΑΘ. ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΝΑΞΩ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

1. Νικόδημος, Κῆπος Χαρίτων, Ἐνετίησι, 1819, σελ. ε'.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ νέα ὁδὸν.

Ἀπὸ ἐβδουμάδος ἡ χώρα ἡμῶν σπαρσίσσεται ἐπὶ νέας δοκιμασίας, ἀδνηροστέρας πάσης ἀσαςδίποτε ἐθνικῆς περιπετειάς· καὶ εἰς ἕκαστος καὶ πάντες ἡμεῖς μίαν πρὸς Κύριον ἐκ βαθέων ψυχῆς εὐχὴν ἐκφράζομεν, ὅπως ἐπιβλέψῃ ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν ἀμπελονταύτην τὴν τόσον ὀδυνωμένην καὶ καταρτίσῃ αὐτήν, διότι, ὡς ὁ ἴδιος εἶπε, «πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς ἐρημοῦται, καὶ πᾶσα πόλις ἡ ὀκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς οὐ σταθήσεται». Καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ταχέως θὰ παρέλθῃ καὶ αὕτη τοῦ Θεοῦ ἡ ἄρχὴ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, ὅτι θὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἔννομος τάξις καὶ θὰ προκληθῶσι τὰ δευτὰ τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ.

Ἐνωσις γονέων.

Ἐχομεν ἐπ' ὄψιν καταστασιακὸν νεοσυστάτου ἀλλόλογον ἐπὶ τὸν ἀνωτέρου ἵτιλον, ἀφείλομεν δὲ νὰ ὑπολογίσωμεν ὅτι ἀργὰ σχετικῶς κατενοήθη ἡ ἄ-

νάγκη τῆς συμπίξεως τοιοῦτον σωματείου, τὸ ὁποῖον καὶ πάντοτε μὲν ἔχει σπονδαίαν ἀποστολήν, ἀπαραίτητον ὁμῶς εἶνε μάλιστα κατὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις. Οἱ χριστιανόφρονες ἴδονται τοῦ συλλόγου τοῦτον ἀνήκονσιν εἰς πάσας τὰς κοινοτικάς τάξεις: εἶνε καθηγηταί, ἐπαγγελματίαι, στρατιωτικοί, κτηματίαι, ἔμποροι, δικηγόροι, ἐργοστασιοῦχοι, παραγγελιοδόχοι, τὸ σκεπτικὸν δὲ τῆς ἐπ' αὐτῶν συστάσεως τοῦ σωματείου, συνταχθέν μετὰ προσευχῆν, μαρτυρεῖ πόσον βαθέως οἱ ἐγγεῖς τῆν γνήνην γονεῖς συναισθάνονται τοὺς σημερινούς διὰ τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ κινδύνους καὶ πόσον εἶνε εἰς θέσιν νὰ καθορίσων καὶ πραγματοποιήσων τὰ μέσα τῆς ἀποφυγῆς των. Δὲν ἐπάρχει, πρῶγματι, ἀμφιβολία διὰ βάσις τῆς ἠθικῆς ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ἐπὶ τῶν εὐαγγελικῶν ἀρχῶν ἐδραζομένη ἐκ παιδῶν ἀγωγή· οὗ ἀνευ αὐτῆς οὔτε τὰ ἄτομα, οὔτε ἡ οἰκογένεια, οὔτε ἡ κοινότης δύναται νὰ σταθοῦν· διὸ καθῆκον τῶν γονέων εἶνε νὰ φροντίζων ἀγρόπνως περὶ τῆς χριστιανοπρεποῦς ἀγωγῆς τῶν τέκνων των, καὶ οὗ, ὡς ἔχει ἡ σημερινὴ ἐποχὴ, ὁ ἄνεμος τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς διαστροφῆς εἰσελαυνέται ἀθρόος ἀπὸ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν ὑπὸ στέγην δημοσίων θεαμάτων καὶ εἰς αὐτὰ τὰ σχολεῖα, ἐνεδρεῖ δὲ πανταχοῦ, εἰς πᾶσαν γωνίαν ὁ κίνδυνος τῆς νεολαίας ὑπὸ παντοίας μορφᾶς καὶ ἐκδηλώσεις. Διὰ ταῦτα τὸν χρησιμώτερον ἴσως πάντων τῶν σωματείων, συλλογῶν τοῦτον φανταζόμεθα διαπλοούμενον εἰς ὅλην τὴν χώραν, εἰ δυνατόν· μέχρι τῶν ἀπωτάτων ἔσχατιῶν τῆς, τελούσα ἐν διηρηκεῖ καὶ ἐμφανεῖ δράσει παντοιοτρόπως ἐκδηλουμένη, καὶ ἀποκλινομένη ἰσχυρὰ μεγάλην ἐν τῇ πολυκλαδεῖ του ἐνώσει, ὥστε καὶ εἰς τοὺς ἰσχυροὺς ἀρμόδιους νὰ ἐπιβάλλεται ὅταν ἢ καμῖνον τοὺς δευθαλμοὺς ἀπέναντι τῶν ἀπειλούντων τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ κακῶν, ἢ καὶ δι' ὁποῖονδήποτε λόγον ἀδυνατοῦν νὰ ἀνταχθοῦν κατ' αὐτοῦ.

Ὁ αἰὼν τοῦ παιδιοῦ.

Οὐδεὶς δὲ περισσύτερον καὶ καλλίτερον τῶν γονέων εἶνε εἰς θέσιν νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ παιδιοῦ, εἰς τὸν περὶ τοῦ ὁποῖου λόγον ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἐπαρξόμεθα, διότι οὐδέποτε εἶνε περιττός καὶ ἄκαιρος πᾶς ἔκθρ' αὐτοῦ λόγος. Εἶνε δ' ὁ περὶ τοῦ παιδιοῦ λόγος ἐπικαιρότατος μάλιστα σήμερον, διότι, ἐὰν ὁ παρελθὼν αἰὼν ἀπεκλήθη «αἰὼν τῆς ἐπιστήμης», ὁ παρὼν αἰὼν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ «αἰὼν τοῦ παιδιοῦ». Οἱ τίτλοι ὁμῶς τῶν δύο τούτων αἰώνων δὲν δίδονται ὡς πλήρους ἀναλογίας ἐκδηλώσεις· διότι, ἐνῶ ὁ παρελθὼν αἰὼν ἔβρωσε τὴν ἐπιστήμην εἰς εἰδωλὸν καὶ εἶνε γνωστὴ ἡ ἄριστος εἰς τὴν ὁποίαν κατερχόμινε τὴν ἀνθρωπότητα ἡ θεοποίησις τῆς ἐπιστήμης, ἡ περὶ τοῦ παιδὸς μέριμνα τοῦ παρόντος αἰῶνος δὲν πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς εἰδωλολατρεία αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον ὡς ἡ εἰς αὐτό, πρὸ παντός, συγκέντρωσις τῆς κυρίας προσοχῆς τῆς κοινότητος λόγω τῶν γνωστῶν μεταπολεμικῶν συνθηκῶν, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ἡ ἀπειλοῦσα τοὺς λαοὺς κρίσις. Ἡ κρίσις δὲ αὕτη, ὡς καὶ ἄλ-

λοτε ἀνεπτύξαμεν, εἶνε κυριώτατα ἠθικῆ, εἶνε κρίσις ἀθθεντίας καὶ κύρους καὶ ἀγωγῆς, ὡς προδίδει ἢ ἐν γένει κοινοτικῆ ἀνυπεριεργαῖα τῶν νέων, αἱ λεγόμεναι φοιτητικαὶ καὶ μαθητικαὶ ἀπεργαίαι, ἢ γενεογονία, ἀπειθαρχία καὶ περιφρόνησις τῆς κοινοτικῆς ἱεραρχίας, εἰς τὰς ὁποίας — δεξιλομεν νὰ τὸ εἰπωμεν — οὐκ ὀλίγον ἀνιέτελεσε καὶ ἡ περιλάλητος ἀνγχοστος ἀκηροσποῖὸς παιδαγωγικῆ. Ἴδοὺ εἰς ποῖα φαινόμενα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀνγχοστος παιδικῆς ἡλικίας δέον νὰ στραφῇ τῶν γονέων ἰδίᾳ ἢ προσοχή.

Ὁ διάσημος εἰσηγητῆς τῆς λεγομένης διαλεκτικῆς θεολογίας Κάρολος Βαρθ ἐξέδωκεν ἐσχάτως νέον ἔργον περὶ τῆς σημερινῆς θεολογίας· «Theologische existenz heute» — «ἡ θεολογικὴ ἕκταξις σήμερον». Διὰ τοῦ παραδόξου τούτου τίτλου ὁ Βαρθ θέλει νὰ τονίσῃ τὴν κεφαλαϊώδη σημασίαν τῆς θεολογίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐφ' ὅσον ἡ θεολογία «οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ ἦνε εἰ μὴ ὅ,τι μᾶς συνδέει πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Τῆς θεολογίας ὑπάρχει ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη σήμερον, διότι τὸ γεγονός πάντων ἡμῶν εἶνε νὰ συνδεώμεθα πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς μας». Μόνον μία θεολογία δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὅχι πολλαί· ὑπάρχει λοιπὸν «ἡ» θεολογία καὶ ὀφείλει νὰ ὑπάρχῃ σήμερον». Ἡ θεολογία δὲ αὕτη πρέπει νὰ ἀνευρεθῆ, διότι κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας ἡτο κατακεχωρημένη ἐν γνώσει, μηδὲν τὸ χριστιανικὸν ἐχούση ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς. Ἀντ' αὐτῆς ὠρθώθησαν ἐνώπιον τοῦ Αἰωνίου ἄλλοι θεοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λόγου καὶ τῆς Ἐλευθερίας, αἵτινες ἐξέτρεψαν τὴν θεολογίαν ἀπὸ τοῦ προσορισμοῦ τῆς. Ἡ ἐλευθερία διὰ τὴν ὁποίαν τόσον ὑπερφανεύομεθα δὲν πρέπει νὰ ἦνε ὁ κληρὸς μας κατέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κληρὸς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐλευθερία πρέπει νὰ ἦνε ἡ Ἐκκλησία διὰ ν' ἀκούεται ἐλευθερῶς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο δέον ν' ἀγωνισθῶμεν σήμερον διὰ τὴν θεολογικὴν ὑπαρξιν, δηλ. διὰ τὴν ἐξαγγελίαν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Αὗται εἶνε αἱ κύρια γραμμὰ τοῦ νέου τούτου ἔργου τοῦ Βαρθ.

ΧΡΟΝΙΚΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν παρελθούσαν Τρίτην, συνεδρίαζούσης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, προσῆλθεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νευροκοπίου κ. Εὐγένιος, ἀνεκονώθη δὲ εἰς αὐτὸν ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου ἡ γενομένη κατάστασις αὐτοῦ εἰς τὴν μόνιμον Μητρόπολιν Νευροκοπίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἠχαρίστησε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ ἐξητήσατο τὰς εὐχὰς αὐτῆς. Μεθ' ὃ κατελθούσης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου ἐτελέσθη τὸ μέγα μῆνυμα καὶ ὑπεργράφη ἡ πράξις τῆς καταστάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν Νευροκοπίου.

—Εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἄρτης· ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δεκαήμερος ἀδεια ἀπουσίας ἀπὸ τῶν Συνοδικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του δι' ὑπερρεσιακοὺς λόγους. Ἐπίσης εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Βελλᾶς καὶ Κονίτιος παρεσχέθη εἰκοσαήμερος ἀδεια ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας διὰ λόγους ὑγείας.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διαφύσεν ἠγούμενον τῆς ἱ. μονῆς Σαγματᾶ τὸν ἱερομόναχον Νικηφόρον Παπαδημητρίου ἀντὶ τοῦ λόγου χρονίας ἀσθενείας παραιτηθέντος Ἀρσενίου Μασοκόστα.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πιτρῶν ἀνέφερε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν ἐκλογὴν ὡς συμβούλων τῆς ἱ. μονῆς Ἀμπελοῦ τῶν Ἀνθίμου Μάνου ἱερομόναχου καὶ Ἀγαπίου Παπαδοπούλου ἱεροδιακόνου καὶ τὸν διορισμὸν ὡς ἠγούμε-

νου της αυτής μονής του ιερομονάχου Γερμανού Τερζή, και ότι μετά νόμιμον και κανονικήν έγκλησιν έποποθέτησεν ως έφημέριον της κενής έφημεριακής θεσεως του έν Βαλμαντούργ. ι. ναού της Ζωοδόχου Πηγής τον αιδεσ. ιερέα 'Ανδρέαν Δεκήν, τώως έφημέριον του έν Μοίρα Πατρών ι. ναού του αγίου 'Ιωάννου του Θεολόγου.

—Ο Μητροπολίτης 'Ελασσώνος ανέφερε τη 'Ι. Συνόδω την έγκλησιν ως συμβούλον της ι. μονής 'Ολιμπιώτισσης του 'Αρχιμανδρίτου Θεοφάνους Παπαδοπούλου και του ιερομονάχου Δαμιανού Μπίκα και τον διορισμόν ως ηγουμενόν της αυτής Μονής του 'Αρχιμ. Θεοφάνους Μπεταστάτα.

—Τη 10η Φεβρουαρίου επί τη άνακαινίσει του έν Τριπόλει Νοσοκομείου ή 'Εθαγγελίστρια παρισταμένον των ύφυπουργών της Κρατικής Υγιεινής και 'Αντιληψως κ. Σπ. Τσακοπούλου και Συγκοινωνίας κ. Ντίνου Τσαλδάρη, έπάλη υπό του Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας και Κυνουρίας 'Αγιασμός, μετά τό πέρας του όποιου ή Α. Σ. ως Πρόεδρος της 'Εφορείας του Νοσοκομείου ειπε προς τοίς άλλους ότι ή 'Εκκλησία ιδιαίτερον αισθάνεται εύχαριστήριον έπευλογούσα τιαύτας κατ' έξοχήν χριστιανικάς πράξεις, διότι ή εύποιτα γενικώς και ειδικότερον ή κατά τό πνεύμα του Εθαγγελίου όπερ των πτωχών και ασθενών μέριμνα είναι ή εύγενεστέρα εκδήλωση της άληθούς χριστιανικής πίστεως και της έξ αβότης άπορροούσης αγάπης προς τον πλησίον, ήτις πάλιν είναι τό γνώρισμα του πραγματικού χριστιανού. Τούτο βεβαίον τό άψευδες όρημα του Σωτήρος Χριστού. 'Όστις έκήρυσσε λέγων «έν τούτω γνώσκονται πάντες, ότι έμοι μαθηταί έστέ, εάν αγάπην έχητε έν άλλήλοις» και όστις πάλιν ερχόμενος κρίνει ζώντας και νεκρούς περι τούτου κυρίως θά έξετάση τους κρινόμενους, εάν έδρασαν δήλον ότι τους πεινώντας, έπότισαν τους διψώντας, έπεσκέφθησαν και περιέθαλψαν τους πτωχούς και ασθενείς και εις τους έκπληρώσαντας τό ιερόν τουτο καθήκον, θ' άπευθύνη την ώραίαν και στοργικήν έτιμηγορίαν «έφ' όσον έποιήσατε έν τούτων των άδελφών μου των έλαχίστων, έμοι έποιήσατε».

—Κατά πρότασιν του Σεβ. Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Λαουσιού ή 'Ι. Σύνοδος ένέκρινε τον διορισμόν του Διακόνου Ανδρέου Παντολέοντος ως 'Ιεροκήρυκος της έπαρχίας αύτου.

—Κατά τας έκ Πύργου ειδήσεις έν 'Αγουλινίτη περι τά μέσα του παρελθόντος Φεβρουαρίου συνήλθον εις σύσκεψιν ικανοί καθηγηταί των θρησκευτικών μαθημάτων, οίτινες άντήλλαξαν σκέψεις επί διαφόρων ζητημάτων, εις ή κρίνεται άπαραίτητος ή συνεργασία των θεολόγων καθηγητών της χώρας. 'Ως τιαύτα ζητήματα συνεζητήθησαν ή στενωτέρα συνεργασία των θεολόγων μετά της ποιμανούσης 'Εκκλησίας, ή ήθική διάπλασις του λαού, ή διά των κατηχητικών σχολείων δράσις, ή αύξηση των ωρών της διδασκαλίας των θρησκευτ. μαθημάτων, ή εισαγωγή της διδασκαλίας αυτών εις τά πρακτικά σχολεία και τας έμπορικές σχολάς και άλλα παρεμφερή. 'Εκ' τούτης έτονίσθη ή άνάγκη της συγκλήσεως Θεολογικού συνεδρίου έν 'Αθήναις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

—Ο σεβ. Τοποτηρητής του 'Αρχιεπισκοπικού θρόνου, έχων πληροφορίας περι κρουσμάτων άποξενώσεως Ιερών εικόνων και άλλων εκκλησιαστικών κειμηλίων από τινων ναών, δι' έγκλησιν αύτου προς τον κλήρον και τους έπιτροπούς των ναών έντέλλεται όπως προβώσιν εις λεπτομερή καταγραφήν των εικόνων, των σκευών και των λοιπών αντικειμένων των εκασταχού της νήσου ναών, φυλάττωσι τό βιβλίον της καταγραφής έπιμελώς και προσέχωσι όπως μηδένια αφεξής σημειωθώ άπόλεια, ήτις πραγματοποιουμένη, θά εχη σοβαρωτάτας συνεπειάς διά τους άπευθύνους.

—Δι' άλλης έγκλησιν ό σεβ. Τοποτηρητής, από γνώμης και των έν ύπερορία Ιεραρχών της Κύπρου, όρίζει όπως εις τά ζητήματα όρίου ήλικίας μεταξύ των εις γάμον κοινωνίαν ερχόμενων, όταν ή διαφορά ήλικίας ήνε

από 9—12 ετών, οι κατά τόπου έφημέριοι άναφέρωνται εις την οικείαν έπιτροπήν, άρμοδίαν νά άποφαίνηται άμέσως και ύπευθύνως όταν δ' ή διαφορά ήνε από 13 ετών και επέκεινα, τό ζήτημα άναφέρεται εις τον έπίσκοπον προς όριστικήν άποφασιν ήτις θά είνε τελεσίδικος και άνεκκλητος.

—Δι' έτέρα έγκλησιν καθίσταται γνωστόν ότι έκ κοινής συνεννοήσεως μετά και των άπουσιαζόντων συνοδικών μελών άπαγορεύεται του λοιπού ή και υπό λαικών άνάγνωσις του ιεροϋ Εθαγγελίου εις διαφόρους γλώσσας κατά τον εσπερινόν της 'Αγαπης του Πάσχα, ει μη τη άδεία της εκκλησιαστικής άρχής.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατά τας βουλγαρικές έφημερίδας, ό σεβ. Μητροπολίτης 'Αχρίδος κ. Νικόλαος, πρόεδρος του εορτασμού της 100ετηρίδος του αγ. Σάββα, προτίθεται όπως έν συνοδικήν και άλλων σέρβων έπισκόπων, ιερέων και λαϊκών μεταβή κατά την προσεχή άνοιξιν εις την βουλγαρικήν πόλιν 'Υρνοβον προς προσκύνησιν του έν αυτ' πρώτου τάφου του πάτρωος των σέρβων αγίου. Οι προσκυνηταί θά εισέλθωσιν εις την πόλιν έπισήμως πεζή θά ύπαντηθώσι δι' εις τά πρόθυρα αυτης υπό του μητροπολίτου Τυρνόβου, ακολουθουμένου υπό του κλήρου της πόλεως και πολλού λαού. Είτα πάντες όμοϋ θά προσκυνήσωσι τον τάφον του αγ. Σάββα, θά έπακολουθήση δέ συλλειτουργία των σέρβων και των βουλγάρων κληρικών. Μετά τό πέρας της λειτουργίας οι σέρβοι προσκυνηταί θά μεταβώσιν εις Σόφριαν προς προσκύνησιν του λειψάνου του αγ. Κράλ Νοκλούτην, ειτα δε θά κατευθυνθώσιν εις την μονήν του Ρίλου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Περί άρχόμενον τον παρελθόντα Δεκέμβριον έν Dayton (Ohio) των 'Ηνωμένων Πολιτειών συνεκροτήθη γενική συνέλευσις του «'Όμοσπονδιακού συμβουλίου των 'Εκκλησιών του Χριστού» της 'Αμερικής αντιπροσωπεύοντας 25 εκκλησίας διαφόρων άποχρώσεων και την ήνωμένην εκκλησίαν του Καναδά. Κατ' αυτήν παρήσαν 150 αντιπρόσωποι, ως και άλλοι άντιπρόσωποι του συμβουλίου της έσωτερικής Ιεραποστολής, του διεθνούς συμβουλίου της θρησκευτικής εκπαιδεύσεως, διαφόρων Ιεραποστολικών οργανώσεων κλ. 'Ανακοινώσεις και συζητήσεις έγινοντο επί έπικαιρών θεμάτων, όποια οι ιερείς του στρατού, τό κοινωνικόν ζήτημα, αι κινηματογραφικά ταινία, τό αλκοολισμός, ή έμπορία των όπλων κλ. 'Η στάσις της 'Εκκλησίας άπέναντι των Ιερέων του στρατού έμελετήθη ως μία πλευρά των σχέσεων της 'Εκκλησίας και του κράτους, έτονίσθησαν δε τά άπαραράγωστα δικαιώματα της συνειδήσεως και ή διαρκώς ένισχυομένη κίνησις κατά του πολέμου, καθ' ήν πρέπει νά πρωτοστατήσῃ ή 'Εκκλησία. Αι προσπάθειαι του κράτους προς δημιουργίαν οικονομικής και κοινωνικής τάξεως δικαιοτέρας εκδόθησαν μάταιαι έφ' όσον στεροϋνται της ύποστηρίξεως των χριστιανικών οργανώσεων και των ανθρωπιστικών και εκπαιδευτικών καθιδρυμάτων. 'Ετονίσθη ή άνάγκη του άγώνος κατά τας εργασίας των παιδιών και τό επιβεβλημένον της ύποστηρίξεως των κοινωνικών ασφαλίσεων. Διεπιστώθη, έξ άλλου, ότι ή κατά των κακών κινηματογραφικών ταινιών μεγάλη έκστρατεία έβελτίωσε σημαντικώς την κινηματογραφικήν παραγωγήν, κατεκρίθη δε ή προβολή σκηνών ανηθικών και προαγουσών τον αλκοολισμόν. 'Εν σχέσει δε προς την έμπορίαν των όπλων ό μόν πρόεδρος της συνέλευσεως εβεβαίωσεν ότι πασαι αι 'Εκκλησίαι ύποστηρίζουν μιαν διεθνή συνεργασίαν προς έλεγον του έμπορίου τούτου, ό δε έν των μελών της συνελεύσεως γερονσιαστής κ. Ντε παρτήρησεν ότι ό δημοσιογραφικός έν 'Αμερική καταγο: περι άπειλουμένης συγκρούσεως μεταξύ 'Αμερικής και 'Ιαπωνίας σκοπόν είχε νά καταπτοήσῃ τον πληθυσμόν της χώρας ώστε νά διατεθώ συμπαθώς προς νεους πολεμικούς έφοδιασμούς, οίτινες θά ηύξανον τά κέρδη των προμηθευτών.

NEA BIBLIA

Νικολάου Ἰ. Ἐξαρχοπούλου, Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ ἐθνικὴ ἀγωγή τῶν ἀτόμων καὶ ἡ διεθνὴς συνεργασία τῶν λαῶν. Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀθήναι 1935.

Ἰννοκεντίου Ἐπισκόπου Νοβογορόδ, Αἱ σύγχρονοι ἀθεϊστικαὶ καὶ ἀντορθόδοξοι προπαγάνδαι. Μετάφρ. Ἀρχιμ. Σωφρονίου Δούκα ἐφημερίου τῆς ἐν Κινοβίῳ Ἑλληνικῆς Κοινότητος. Ἀθήναι, τύποις «Φωνῆς Γορτυνίας», 1935. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἡ κατὰ τὴν ἐποχὴν μας ἐπαναστατικὴ δράσις καὶ ἀντιχριστιανικὴ προπαγάνδα ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ σ. εἰς συγκομισίαν τοῦ ἐβραϊσμοῦ κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ὅλου πεπολιτισμένου κόσμου, πρὸς τὴν ἰδέαν δὲ ταύτην συνδυάζεται ἴδιος τρόπος ἐρμηνείας τῆς Ἀποκαλύψεως.

Θρασ. Σ. Βλησίδου τ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ Κομμουνισμὸς, ὁ Δαρβινισμὸς καὶ ὁ Ἠθικὸς νόμος. Ἀθήναι, τύποις Α. Βιταϊκουνάκη, 1934. Ὁ καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ δοκίμων βιολογικῶν συγγραμμάτων γνωστὸς παρ' ἡμῖν σ. ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἔργῳ του προσφέρει μίαν σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα δι' ἀναδρομῆς εἰς τὰς βιολογικὰς του βάσεις, ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς του πεποιθήσεως ὅτι ἡ μελέτη τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων πρέπει νὰ γίνεται καὶ ἀπὸ τῆς βιολογικῆς καὶ ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς τῶν θέσεως. Διαβάνων πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ὁ Μαρξισμὸς ἀναγώρει ἐκ καθαρῶς βιολογικῆς βάσεως εἰς τὴν θέσιν καὶ ἐξήγησιν τοῦ πολυλέκτου «ἀγῶνος τῶν τάξεων», διὰ τῆς μελέτης ταύτης ἀποδεικνύει α) ὅτι ἡ βάσις αὕτη τοῦ Μαρξισμοῦ εἶνε ἀσπίρηκτος, μηδεμίαν σχέσεως ὑπαρχούσης μεταξὺ τοῦ ἀγῶνος περὶ ὑπάρξεως ἐν τῇ φύσει καὶ τοῦ ἀγῶνος τῶν τάξεων ἐν τῇ κοινωνίᾳ, β) ὅτι τὰ αἷτια τοῦ ἀγῶνος ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἶνε διάφορα τῶν τοῦ ἐν τῇ φύσει ἀγῶνος, καὶ γ) ὅτι αἱ κοινωνικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ συνθήκαι, ὡς διεμορφώθησαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τοὺς γενετικοὺς φυσικοὺς νόμους, καὶ δέον, ἄρα, νὰ στηριχθῶσιν ἐπὶ ἄλλων βάσεων διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀρμονικὴ συμβίωσις τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Πρὸς τοῦτο ὁ σ. εἰς τρία μέρη ἐξετάζει τὰς σχέσεις τοῦ Μαρξισμοῦ πρὸς τὸν Δαρβινισμὸν, τὴν αἰτίαν τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ ἀτόμων ἢ ομάδων ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὁρίζει εἴτα τὰς βάσεις τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος κατὰ τὰς φυσικὰς καὶ τὰς πνευματικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνθρώπου, εἰς γενικά δὲ συμπεράσματα ἀνακεφαλαιοῖ τὰ πορίσματα τῆς ὅλης μελέτης. Ὁ, τι ἐνδιαφέρει τὴν ὑγίαν ἀντίληψιν ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ, τὴν ὁποίαν διακρίνει ἐξαιρετικὴ συνέπεια καὶ ἀμείλικτος λογικὴ, εἶνε ὡς καὶ ἐν κριφῷ ἄρθρῳ προηγουμένου φύλλου τῆς Ἐκκλησίας» ἐτονίσθη, ἡ ἐπιστημονικὴ εὐλικρίνεια, ἥτις, χρησιμοποιοῦσα τὴν ἀπροκατάληπτον γλῶσσαν τῆς ἐπιστήμης, καταντᾷ εἰς ὅλα πορίσματα καὶ ἡ ἐκ θρησκευτικῆς ἐπόψεως ἀντιμεταπίσις τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος. Διὰ τοῦτο συνοιστῶμεν θερμῶς τὴν μελέτην τῆς λίαν ἐπιχαίρου ταύτης μονογραφίας.

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

πρὸς τὸν Ἱερομόναχον Βασίλειον Μπουλουῖνον, ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάλῳ, τῇ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀποσχίσει ἀπὸ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; καταφρονήσει, ὕβρει, ἀπειθείᾳ καὶ ἀνταρσίᾳ κατὰ τῶν κανονικῶν Ἀρχῶν αὐτῆς, προτροπῇ τῶν πιστῶν πρὸς ἀπόσχισιν ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω Ἐκκλησίας καὶ ἀπειθείαν κατὰ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆς, καὶ ἐν γένει ἐπὶ διαφοροῖς ἀντικανονικαῖς πράξεσι. Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

νισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλέξανδρος

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἁ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον

Συνοδικὸν Δικαστήριον

πρὸς τὸν Ἱερέα Ἰωάννην Μπουρελάκη, ἐκ Μεσοῦντος Ἄρτης.

(Ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάλῳ, τῇ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀποσχίσει ἀπὸ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καταφρονήσει, ὕβρει, ἀπειθείᾳ καὶ ἀνταρσίᾳ κατὰ τῶν κανονικῶν καὶ νομίμων Ἀρχῶν αὐτῆς, τελέσει ἱεροπρασιῶν παρ' ἐνορίαν καὶ γάμων ἄνευ Ἐπισκοπικῆς ἀδείας, πῆξει ἴδιου θυσιαστηρίου ἄνευ Ἐπισκοπικῆς ἀδείας, παρασυναγωγῆ, φατριᾶς, ἀγιοτείας, σκανδάλῳ καὶ διαφοροῖς ἀντικανονικαῖς πράξεσι, πρὸς δὲ καὶ προτροπῇ τῶν πιστῶν πρὸς ἀπόσχισιν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπειθείαν πρὸς τὰς Ἀρχὰς αὐτῆς. Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλέξανδρος

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἁ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον

Συνοδικὸν Δικαστήριον

πρὸς τὸν Ἱερομόναχον Ἀρτέμιον Ξενοφωντινὸν ἢ Τσοδύκον, Ἀγιορείτην.

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάλῳ, τῇ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀποσχίσει ἀπὸ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καταφρονήσει, ὕβρει, ἀπειθείᾳ καὶ ἀνταρσίᾳ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆς, ἀναστατώσει τῶν χριστιανῶν καὶ προτροπῇ αὐτῶν πρὸς ἀπόσχισιν καὶ ἀπειθείαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Ἀρχὰς αὐτῆς, πρὸς δὲ καὶ διαφοροῖς ἀντιπειθαρχικαῖς καὶ ἀντικανονικαῖς πράξεσι. Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλέξανδρος

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἁ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον

Συνοδικὸν Δικαστήριον.

πρὸς τὸν Ἱερομόναχον Δωρόθεον Αἰγινήτην, τέως ἐφημέριον Χοράνης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

(Ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα

έμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, τῇ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρᾳ Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ μὲθῃ, βιολοχίᾳ καὶ ἠθικαῖς παρεκτροπαῖς, πρὸς δὲ καὶ ἀποσχίσει ἀπὸ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπειθείᾳ καὶ καταφρονήσει αὐτῆς τε καὶ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆς καὶ διαφόροις ἀντικανονικαῖς πράξεσι. Προσεπιδηλοῦμεν δὲ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935.

Ὁ Πρόεδρος

Τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παζῶν Ἀλέξανδρος

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Αρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

*Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον
Συνοδικὸν Δικαστήριον*

πρὸς τὸν ἱερέα Στέφανον Κοκκάρα, τέως ἐφημέριον Κολλυπόλεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τῇ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρᾳ Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ὕβρει καὶ τύρπῃ συναδέλφου, ἀποσχίσει τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπειθείᾳ, καταφρονήσει καὶ ἀνταρσίᾳ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆς, διατρέσει τῶν χριστιανῶν καὶ προτροπῇ αὐτῶν πρὸς ἀλείθειαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆς, ὡς καὶ διαφόροις ἀντικανονικαῖς πράξεσι. Προσεπιδηλοῦμεν δὲ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδρος

Τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παζῶν Ἀλέξανδρος

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Αρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

*Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον
Συνοδικὸν Δικαστήριον*

πρὸς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Θεόφιλον Ζερβάκον, πρῶην προσωρινὸν ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Πάσιου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας.

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τῇ 5 Ἀπριλίου ἐν. ἔτ., ἡμέρᾳ Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀνηθίκοις πράξεσι, ἀπάτη καὶ σφετερισμῷ ξένης περιουσίας, περὶ ἧς κατηγορίας ἀπελογήθῃς ἐνώπιον τοῦ ἐκτελούντος χρεὴ ἀνακρίτου Ἱερέως Δημητρίου Μπόμπολα. Προσεπιδηλοῦμεν δὲ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935.

Ὁ Πρόεδρος

Τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παζῶν Ἀλέξανδρος

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Αρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

*Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον
Συνοδικὸν Δικαστήριον*

πρὸς τὸν ἱεροδιάκονον Ἰωάννην Παπαδημητρίου, ἐκ Βάρδου Χαλκιδικῆς.

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τῇ 5 Ἀπριλίου ἐν. ἔτ., ἡμέρᾳ Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ σκανδαλώδει βίῳ, περὶ ἧς κατηγορίας ἀπελογήθῃς ἐνώπιον τοῦ ἐκτελούντος χρεὴ ἀνακρίτου Ἀρχ. Χρυσιστόμου Μπογδη. Προσεπι-

δηλοῦμεν δὲ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παζῶν Ἀλέξανδρος

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Αρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 5439 νόμου (κωδικ.) «Περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Στεφανίτῃ ἱ. ναοῦ ἁγ. Γεωργίου ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑπεβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω ἱ. ναοῦ. Ἐν Λημητσάνῃ τῇ 20 Φεβρουαρίου 1934. † Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 5439 νόμου (κωδικ.) «Περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Μεγαλοπόλει ἱ. ναοῦ ἁγ. Νικολαίου ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑπεβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω ἱ. ναοῦ. Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 20 Φεβρουαρίου 1935. † Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος.

Ἱ. Μητρόπολις Κορινθίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν, ἐφημεριῶν κ.λπ.» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐν Νεμέᾳ ἐνορίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑπεβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 83 τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935. † Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνός.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν, ἐφημεριῶν κ.λπ.» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐν Κορίνθῳ ἐνορίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅπως ἐντός μηνὸς τῆς 23 Μαρτίου ὑπεβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 83 τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. (Ἐκ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κορινθίας).

Ἱ. Μητρόπολις Ἱερισσοῦ καὶ ἁγίου Ὁρους.

Ζητοῦνται ἱερεῖς διὰ τὰ χωρία 1) ἁγίας Πρόδρομου, 2) Ἀδάμ, 3) Ἄνω Σταυρῶν, 4) Μόδιον, 5) Νέας Μαδύτου, 6) Πλυμιτιάδα, 7) Περιστέρωνα, 8) Γοματίου, 9) Προσφορίου, 10) Τσιφλικίου, 11) Παρθενίου 12) Μεσόζαμον. Οἱ ἔχοντες τὰ προσόντα ἀποταθῆτωσαν εἰς τὴν Μητρόπολιν μέχρι τῇ 21ης Μαΐου. Ἐν Ἀρναίᾳ 21 Φεβρουαρίου 1935. † Ὁ Ἱερισσοῦ καὶ ἁγίου Ὁρους Σωκράτης.

Ἱ. Μητρόπολις Χαλκίδος

Προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα ὅπως μέχρι τέλους Μαΐου 1935 ὑπεβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά πιστοποιητικά προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακηρῦξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν κενῶν θέσεων ἐφημεριῶν τῶν ἱ. ναῶν τῶν ἐνοριῶν, 1) Εὐαγγελιστορίας τῆς Θεοτόκου Ἰσταίας, 2) Κουναριῶν, 3) Μηλεῶν, 4) Σκεμισσῆς, 5) Ἀχλαδίου. Ἐν Χαλκίδι τῇ 27 Φεβρουαρίου 1935. † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τύπος «Φοῖνικας» δόξ. Σταδίου, 44, Ἀθήναις